

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. P. B.**, zastoupený Mgr. Lukášem Krumlem, advokátem se sídlem Panská 1, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2014, č. j. 4 Ad 22/2014 – 11,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2014, č. j. 4 Ad 22/2014 – 11 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2014, č. j. 4 Ad 22/2014 - 11 byla odmítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 29. 4. 2014, č. j. 42000/002762/14/010/NT, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 2. 2014, č. j. 42013/180-6302-2.1.2012-20/14-RN-Sch/5 o uložení povinností podle ust. § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) zaplatit regresní náhradu v částce 267.520 Kč. V odůvodnění usnesení městský soud uvedl, že základní posuzovanou otázkou bylo, zda napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v soukromoprávní nebo veřejnoprávní věci. Přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 Ads 100/2013 - 26, v němž byl vysloven závěr, že u regresní náhrady, ačkoliv je upravena zákonem o nemocenském pojištění jako předpisem obsahujícím i normy veřejného práva a rozhodování o ní je svěřeno do pravomoci správního orgánu, jde o institut, jehož povaha je soukromoprávní. Městský soud ve shodě s tímto rozsudkem dovodil, že pravomoc přezkoumat napadené správní rozhodnutí má soud v občanském soudním řízení.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, přičemž městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 100/2013 - 26 ze dne 17. 1. 2014, který se zabýval obdobnou právní věcí. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na to, že na základě poučení uvedeného v citovaném rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu podle ust. § 244 odst. 1 o. s. ř. k Okresnímu soudu v Hradci Králové, který však rozhodl usnesením o své věcné nepříslušnosti a podal návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb. (dále jen „zvláštní senát“). Řízení je vedeno pod sp. zn. Konf 8/2014. Ve věcně totožné věci je pak pod sp. zn. Konf 14/2014 veden další kompetenční spor, zda je rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit regresní náhradu rozhodnutím vydaným v soukromoprávní věci. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, bude-li v řízení o kompetenčním sporu vydáno rozhodnutí, kterým bude určeno, že o žalobě proti rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění ve věci regresní náhrady je příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vadu uvedenou v odstavci 4, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžejní spornou otázkou v dané věci je, jak správně konstatoval městský soud, zda je v pravomoci soudu ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení týkající se uložení povinnosti uhradit regresní náhradu podle zákona o nemocenském pojištění.

V této souvislosti lze odkázat na usnesení ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 8/2014 - 25 vydané zvláštním senátem, v němž byl řešen záporný kompetenční spor o pravomoc vydat rozhodnutí, jehož stranami byly na jedné straně Okresní soud v Hradci Králové a na druhé straně Krajský soud v Hradci Králové a Nejvyšší správní soud ve věci žaloby proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o uložení povinnosti fyzické osobě zaplatit regresní náhradu.

Na základě obsáhlé argumentace, která vycházela ze záměru zákonodárce, teoretických východisek, veřejného zájmu na výběru regresních náhrad, vzájemného vztahu účastníků náhradového vztahu, odlišností náhrad podle zákona o nemocenském pojištění od soukromoprávních náhrad podle jiných právních předpisů a původu nároku ve veřejném právu, dospěl zvláštní senát k závěru, že náhradový vztah podle ust. § 126 zákona o nemocenském pojištění má veřejnoprávní povahu, a proto mají rozhodnutí o regresní náhradě přezkoumávat soudy ve správním soudnictví.

S ohledem na citované usnesení zvláštního senátu Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu